

307

Gerechtshof Den Haag
 18 juli 2017, zaaknr. 200.153.329/02,
 ECLI:NL:GHDHA:2017:2049
 (mr. Wattendorff, mr. Flipse, mr. Schreuder)
 Noot mr. M.N. de Groot

Retentierecht op roerende zaken (portaalkraan en onderdelen daarvan). Curator heeft aanvankelijke opeising ex art. 60 lid 2 Fw niet doorgezet. Strekking art. 60 lid 2 Fw. Aanbod faillissementskoper tot voldoening schuld failliet aan retentor. Weigering retentor teruggehouden zaken aan faillissementskoper af te staan geen onrechtmatige daad.

[Fw art. 60; BW art. 6:162]

Geïntimeerde heeft niet onrechtmatig gehandeld jegens appellante door de enkele weigering de teruggehouden zaken af te geven na de brieven van de curator d.d. 23 augustus en 4 september 2012. Uitgangspunt is dat de in art. 60 Fw neergelegde bevoegdheid van de curator om het retentierecht te doorbreken strekt ter behartiging door de curator van de belangen van de boedel (de gezamenlijke schuldeisers) en niet ter bescherming van de belangen van de (potentiële) koper van de zaken waarop het retentierecht rust. Het niet voldoen door geïntimeerde aan de opeising als bedoeld in art. 60 lid 2 Fw betekent derhalve niet, althans niet zonder meer, dat onrechtmatig is gehandeld jegens appellante. In dit geval heeft de curator geen gevolg gegeven aan zijn aankondiging een kort gedrag aanhangig te zullen maken indien geïntimeerde de teruggehouden onderdelen niet binnen drie dagen zou afgeven. In het faillissementsverslag

van 21 september 2012 vermeldt de curator dat de teruggehouden zaken zijn opgeëist, maar dat er overleg wordt gevoerd over de wijze van afwikkeling. Een en ander wijst erop dat de curator de opeising op de voet van art. 60 lid 2 Fw – in elk geval voorlopig – liet rusten en afwachtte of partijen overeenstemming zouden bereiken. Gewezen wordt in dit verband ook op art. 9.1 van de activa-overeenkomst tussen de curator en appellante, op grond van welke bepaling appellante van de curator kon verlangen dat hij zijn opeisingsrecht uitoefende. Appellante heeft haar aanspraken jegens de curator op de voet van deze bepaling kennelijk niet (verder) uitgeoefend, althans niet van de curator geëist dat hij afgifte afdwong toen geïntimeerde afgifte weigerde. Gelet op deze feiten en omstandigheden, in onderling verband bezien, heeft geïntimeerde niet onrechtmatig gehandeld jegens appellante door geen gehoor te geven aan het verzoek dan wel de sommatie van de curator in zijn hiervoor bedoelde brieven.

Het retentierecht van geïntimeerde strekte zich, gelet op de jarenlange handelsrelatie tussen geïntimeerde en failliet, ook uit tot eventuele vorderingen (facturen) wegens andere werkzaamheden (dan in verband met het Holcim-project) van geïntimeerde voor failliet. Dit bestrijdt appellante ook niet. Geïntimeerde kon geen retentierecht op de Holcim-zaken uitoefenen ter zake van vorderingen op andere (rechts)personen in de X-groep, noch ter zake van vorderingen van andere, al dan niet aan geïntimeerde gelieerde (rechts)personen. Appellante heeft niet gesteld dat zij betaling van de volledige openstaande schuld van failliet jegens geïntimeerde heeft aangeboden. Daarom kan niet worden aangenomen dat geïntimeerde ten onrechte het beroep op haar retentierecht heeft gehandhaafd, ook niet indien appellante betaling van de Holcim-kosten heeft aangeboden.

IJzerhandel X BV te Rotterdam,
appellante,
advocaat: mr. J.P. Heering,
tegen
Unicum Schiedam BV te Schiedam,
geïntimeerde,
advocaat: mr. E.J.L. Mulderink.

(...; red.)

Beoordeling in hoger beroep

2. Het hof zal in hoger beroep uitgaan van de feiten die de rechtbank heeft vermeld onder 2.1 tot en met 2.10 van het bestreden vonnis, nu die fei-

ten enerzijds zijn gesteld en anderzijds onvoldoende zijn betwist dan wel vaststaan op grond van de inhoud van de – in zoverre niet bestreden – overgelegde producties.

3. Het gaat in deze zaak kort gezegd om het volgende. IJzerhandel [naam] behoort tot de [naam]-groep. Tot die groep behoorde in de relevante periode ook [naam] Logistics Systems B.V. (verder: [naam] Logistics), waarvan de naam op 27 juli 2012 is gewijzigd in Rotterdam Kraanservice B.V. Unicum had een jarenlange handelsrelatie met [naam] Logistics. Op 14 augustus 2012 is [naam] Logistics (inmiddels dus Rotterdam Kraanservice B.V. geheten maar in het vervolg aan te duiden met haar oude naam) in staat van faillissement verklaard met benoeming van mr. Renzen tot curator. Op dat moment had Unicum in het kader van twee lopende opdrachten een aantal zaken (met name kraanononderdelen) van [naam] Logistics onder zich. Tevens had Unicum op dat moment een aantal onbetaalde facturen bij [naam] Logistics uitstaan. De curator heeft de activa van [naam] Logistics verkocht aan IJzerhandel [naam]. Van de verkochte activa maakte ook deel uit een lopende opdracht van opdrachtgever Holcim voor de bouw van een portaalkraan alsmede onderdelen van die portaalkraan zelf. De curator heeft Unicum bij brieven van 23 augustus en 4 september 2012 op de voet van artikel 60 lid 2 Fw verzocht c.q. gesommeerd tot afgifte van de zaken aan hem dan wel aan IJzerhandel [naam], nu deze zaken tot de door IJzerhandel [naam] uit de boedel gekochte activa behoorden. Ook IJzerhandel [naam] zelf heeft aan Unicum afgifte verzocht van de zaken Van [naam] Logistics die Unicum onder zich had. Unicum heeft afgifte geweigerd met een beroep op haar retentierecht. Partijen hebben vervolgens onderhandeld over een door IJzerhandel [naam] te stellen bankgarantie. IJzerhandel [naam] heeft op of omstreeks 25 oktober 2012 een bankgarantie afgegeven waarna Unicum op 30 oktober 2012 de teruggehouden zaken heeft afgegeven.

4. In dit geding vordert IJzerhandel [naam] een verklaring voor recht dat Unicum jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld door haar weigering om de zaken af te geven en veroordeling van Unicum tot betaling van schadevergoeding ten bedrage van € 49.906,50, te vermeerderen met de wettelijke rente en de proceskosten. IJzerhandel [naam] stelt zich op het standpunt dat Unicum verplicht was de kraanononderdelen af te geven toen

de curator gebruik maakte van zijn opeisingsrecht uit hoofde van artikel 60 lid 2 Fw. Door niet tot afgifte over te gaan, heeft Unicum derhalve gehandeld in strijd met een wettelijke plicht althans met de maatschappelijke zorgvuldigheid, aldus IJzerhandel [naam]. Voorts betoogt IJzerhandel [naam] dat Unicum, door aan afgifte van de zaken de voorwaarde te verbinden dat niet alleen haar vorderingen op [naam] Logistics maar ook die op andere (rechts)personen uit het [naam]-groep zouden worden voldaan, alsmede vorderingen van een zuster vennootschap van Unicum op (rechts)personen uit de [naam]-groep, onrechtmatig heeft gehandeld jegens IJzerhandel [naam]. IJzerhandel [naam] heeft aangevoerd dat zij schade heeft geleden als gevolg van de vertraging die is opgetreden toen Unicum weigerde de zaken af te geven totdat een bankgarantie met de door haar gewenste inhoud werd gesteld. Daardoor heeft het Holcim-project vertraging opgelopen en heeft IJzerhandel [naam] gevolgschade geleden. De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. Daartegen komt IJzerhandel [naam] in hoger beroep op.

5. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat Unicum niet onrechtmatig heeft gehandeld jegens IJzerhandel [naam] door de enkele weigering de teruggehouden zaken af te geven na de brieven van de curator d.d. 23 augustus en 4 september 2012. Uitgangspunt is dat de in artikel 60 Fw neergelegde bevoegdheid van de curator om het retentierecht te doorbreken strekt ter behartiging door de curator van de belangen van de boedel (de gezamenlijke schuldeisers) en niet ter bescherming van de belangen van de (potentiële) koper van de zaken waarop het retentierecht rust. Het niet voldoen door Unicum aan de opeising als bedoeld in artikel 60 lid 1 Fw betekent derhalve niet, althans niet zonder meer, dat onrechtmatig is gehandeld jegens IJzerhandel [naam]. In dit geval heeft de curator geen gevolg gegeven aan zijn aankondiging een kort geding aanhangig te zullen maken indien Unicum de teruggehouden onderdelen niet binnen drie dagen zou afgeven. In het faillissementsverslag van 21 september 2012 vermeldt de curator dat de teruggehouden zaken zijn opgeëist maar dat er overleg wordt gevoerd tussen de advocaat van de [naam]-groep en de retentor over de wijze van afwikkeling. Met de rechtbank is het hof van oordeel dat een en ander erop wijst dat de curator de opeising op de voet van artikel 60 lid 2 Fw – in elk geval voorlopig –

liet rusten en afwachtte of partijen overeenstemming zouden bereiken. Het hof wijst in dit verband ook op artikel 9.1 van de activa-overeenkomst tussen de curator en IJzerhandel [naam], op grond van welke bepaling IJzerhandel [naam] van de curator kon verlangen dat hij zijn opeisingsrecht uitoefende. IJzerhandel [naam] heeft haar aanspraken jegens de curator op de voet van deze bepaling kennelijk niet (verder) uitgeoefend, althans niet van de curator geëist dat hij afgifte af dwong toen Unicum afgifte weigerde. Gelet op deze feiten en omstandigheden, in onderling verband gezien, heeft Unicum niet onrechtmatig gehandeld jegens IJzerhandel [naam] door geen gehoor te geven aan het verzoek dan wel de sommatie van de curator in zijn hiervoor bedoelde brieven. Grief V faalt derhalve. De grieven II, III en IV, die eveneens betrekking hebben op de vraag of Unicum onrechtmatig handelde door geen gehoor te geven aan het verzoek of de sommatie van de curator, behoeven in het licht van het voorgaande geen behandeling.

6. IJzerhandel [naam] heeft voorts aan haar vordering ten grondslag gelegd dat Unicum onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld door afgifte van de zaken te weigeren terwijl IJzerhandel [naam] aanbood de openstaande vordering van Unicum op [naam] Logistics met betrekking tot de Holcim-zaken te voldoen. [...], destijds interim-manager bij de [naam]-groep, heeft ter comparitie na aanbrengen verklaard dat hij op 22 augustus 2012 telefonisch aan [naam bestuurder], bestuurder van Unicum, heeft aangeboden de kosten van de reeds uitgevoerde werkzaamheden aan de Holcim-zaken te betalen dan wel daarvoor een betalingsgarantie te geven tegen vrijgave daarvan. Volgens de verklaring van [...] wilde Unicum echter ook betaling van andere facturen. Daarnaast wilde Unicum een vordering van een zuster vennootschap betaald krijgen. Bij memorie van grieven heeft IJzerhandel [naam] wederom gesteld (onder 11) dat [...] namens IJzerhandel heeft aangeboden om de door Unicum voor de zaken van Holcim gemaakte kosten zonder meer te betalen, zodra ze door IJzerhandel [naam] opgehaald zouden kunnen worden. IJzerhandel [naam] heeft voorts gesteld (memorie van grieven 12 en 16) dat zij Unicum nadrukkelijk heeft gewezen op het belang dat zij, IJzerhandel [naam], bij de afgifte had en op de schade die zij zou lijden door vertraging van het Holcim-project als gevolg van de blokkade van de Holcim-zaken. IJzerhandel

[naam] heeft voorts gesteld (memorie van grieven 16) dat haar raadsman Unicum schriftelijk heeft gewezen op de noodzaak van afgifte en op dreigen de schade.

7. Het hof is evenals de rechtbank van oordeel dat het retentierecht van Unicum, gelet op de jarenlange handelsrelatie tussen Unicum en [naam] Logistics, zich ook uitstrekte tot eventuele vorderingen (facturen) wegens andere werkzaamheden (dan in verband met het Holcim-project) van Unicum voor [naam] Logistics. Dit bestrijdt IJzerhandel [naam] in hoger beroep ook niet. Tevens deelt het hof het oordeel van de rechtbank dat Unicum geen retentierecht op de Holcim-zaken kon uitoefenen ter zake van vorderingen op andere (rechts)personen in de [naam]-groep, noch ter zake van vorderingen van andere, al dan niet aan Unicum gelieerde (rechts)personen.

8. IJzerhandel [naam] heeft niet gesteld dat zij betaling van alle openstaande facturen van Unicum op [naam] Logistics heeft aangeboden. De stellingen van IJzerhandel [naam] beperken zich tot het aanbod tot betaling van de Holcim-kosten (zie hiervoor onder 6). Het hof wijst in dit verband ook nog op de memorie van grieven onder 44, laatste volzin, waarin IJzerhandel [naam] stelt dat "gelet op de omvang van de gepretendeerde vorderingen waarop Unicum zich bij de weigering van afgifte beriep, kan worden aangenomen dat Unicum de zaken niet zou hebben afgegeven ook wanneer IJzerhandel haar onverplicht een volledige betaling van de schuld van Kraanservice zou hebben aangeboden." (cursivering toegevoegd). Aldus heeft IJzerhandel [naam] niet gesteld dat zij betaling van de volledige openstaande schuld van [naam] Logistics jegens Unicum heeft aangeboden. Daarom kan niet worden aangenomen dat Unicum ten onrechte het beroep op haar retentierecht heeft gehandhaafd, ook niet indien IJzerhandel [naam], zoals zij stelt en Unicum betwist, betaling van de Holcim-kosten heeft aangeboden. Voor een bewijsopdracht aan IJzerhandel [naam] is, gelet op het voorgaande, geen aanleiding. De grieven VI tot en met VIII falen.

9. Nu alle grieven falen dient het bestreden vonnis te worden bekrachtigd. IJzerhandel [naam] zal, als de in het ongelijk gestelde partij, worden veroordeeld in de kosten van het geding in hoger beroep.

Beslissing

Het hof:

- bekrachtigt het tussen partijen gewezen vonnis van de rechtbank Rotterdam van 14 mei 2014;
- veroordeelt IJzerhandel [naam] in de kosten van het hoger beroep (...; *red.*);
- verklaart dit arrest wat de kostenveroordeling betreft uitvoerbaar bij voorraad;
- wijst het meer of anders gevorderde af.

NOOT

1. Dit geschil ziet op de vraag of de retentor onrechtmatig heeft gehandeld jegens een faillissementskoper door afgifte te weigeren nadat de curator de terughoudende zaak had opgeëist op grond van art. 60 lid 2 Fw.

2. Op 14 augustus 2012 is Rotterdam Kraanservice BV ("Kraanservice", in het arrest wordt Kraanservice aangeduid met haar voormalige statutaire naam "Logistics") failliet verklaard. Voor datum faillissement had Kraanservice aan Unicum Schiedam BV ("Unicum") diverse opdrachten verstrekt voor het verrichten van conserverings- en kraanwerkzaamheden. In verband met deze opdrachten had Unicum op datum faillissement een aantal zaken van Kraanservice onder zich. Tevens had Unicum verschillende facturen aan Kraanservice verstuurd, welke nog niet waren voldaan.

De curator heeft de activa van Kraanservice – waaronder een lopende opdracht voor de bouw van een portaalkraan en de onderdelen van die portaalkraan zelf – verkocht aan IJzerhandel. Omdat de onderdelen van de portaalkraan zich nog bij Unicum bevonden, heeft de curator deze opgeëist op grond van art. 60 lid 2 Fw. Ook IJzerhandel heeft in haar hoedanigheid van koper Unicum om afgifte verzocht. Unicum weigerde afgifte met een beroep op haar retentierecht. Nadat ABN AMRO Bank NV op verzoek van IJzerhandel een bankgarantie ten gunste van Unicum had gesteld, gaf Unicum de onderdelen vrij.

In de onderhavige procedure stelt IJzerhandel dat Unicum jegens haar onrechtmatig heeft gehandeld door – onder meer – de kraanonderdelen niet af te geven nadat deze waren opgeëist door de curator op grond van art. 60 lid 2 Fw.

3. Het retentierecht is de bevoegdheid van een schuldeiser om de nakoming van zijn verplichting tot teruggave van een zaak op te schorten totdat zijn vordering wordt voldaan (art. 3:290

BW). Daarnaast biedt het retentierecht een schuldeiser de mogelijkheid om zich op de teruggehouden zaak te verhalen met voorrang boven allen tegen wie het retentierecht kan worden ingeroepen (art. 3:292 BW). Hoewel het retentierecht niet teniet gaat als het faillissement van de schuldenaar wordt uitgesproken, verleent de Faillissementswet wel bijzondere bevoegdheden aan de curator ingeval een schuldeiser het retentierecht uitoefent. De curator heeft op grond van art. 60 lid 2 Fw het recht de zaak terug te brengen in de boedel door voldoening van de vordering waarvoor het retentierecht wordt uitgeoefend (het zogeheten "lossingsrecht"). Is de waarde van de zaak hoger dan de vordering, dan komt het meerdere ten goede aan de gezamenlijke schuldeisers. Indien de curator het lossingsrecht uitoefent, krijgt de retentor zijn gehele vordering voldaan zonder dat hij een eventuele uitdeling hoeft af te wachten. Een retentor zal het dan ook niet snel bezwaarlijk vinden dat een curator een beroep doet op zijn lossingsrecht. Dit ligt anders bij het opeisingsrecht ex art. 60 lid 2 Fw van de curator, op grond waarvan de curator de teruggehouden zaak kan opeisen bij de retentor. Na de opeising kan de curator de zaak vrij van retentierecht verkopen. Hoewel de retentor zijn voorrang op de opbrengst van de zaak behoudt ex art. 3:292 BW, levert dit in de praktijk vaak weinig op omdat hij zijn vordering ter verificatie zal moeten indienen en conform art. 182 lid 1 Fw meedeelt in de omslag van de algemene faillissementskosten. Het opeisingsrecht van de curator is dus een sterk wapen dat de waarde van het retentierecht van een schuldeiser ernstig kan aantasten. Toch trok de retentor in de door het hof beoordeelde zaak aan het langste eind, hoewel de curator de kraanonderdelen had opgeëist.

4. Op 23 augustus 2012 heeft de curator Unicum verzocht de kraanonderdelen af te geven. Bij datzelfde verzoek wijst de curator Unicum erop dat voor het geval zij zich op haar retentierecht zal beroepen, hij dit kan passeren door Unicum als crediteur met een recht van voorrang op te nemen op de lijst van voorlopig erkende crediteurenvorderingen. Op 4 september 2012 sommeert de curator Unicum (nogmaals) tot afgifte. Hij deelt Unicum ook mee dat, bij het uitblijven van afgifte binnen drie dagen, hij een kort geding anhangig zal maken. Voor een geldige opeising is een daartoe strekkende verklaring

van de curator vereist, die de retentor moet hebben bereikt (zie ook art. 3:37 lid 3 BW). Art. 60 lid 2 Fw bevat geen vormvereiste voor de opeising door de curator. De opeisingsverklaring van de curator is dus vormvrij (vgl. art. 3:37 lid 1 BW), maar om misverstanden te voorkomen ligt het voor de hand dat de curator dit schriftelijk doet. De opeisingsverklaring moet helder en ondubbelzinnig zijn (Hof 's-Gravenhage 2 augustus 2011, «JOR» 2012/199; vgl. ook J.L.M. Groenewegen en M.N. de Groot, 'Retentierecht in faillissement; curator, houd uw nijptang gereed!', in INSOLAD Jaarboek 2015, *De Gereedschapskist van de Curator*, Deventer: Wolters Kluwer 2015, p. 253 en M.A. Heilbron, 'De positie van de retentor in faillissement', *Tvl* 2013/5, p. 157). Het moet de retentor zonder meer duidelijk zijn dat de curator heeft beoogd de teruggehouden zaak op te eisen en te verkopen (vgl. Rb. Amsterdam 16 mei 2012, «JOR» 2013/119 voor een termijnstelling door de curator die de pandhouder niet hoefde te begrijpen als een termijn in de zin van art. 58 lid 1 Fw). Hoewel vast is komen te staan dat de curator Unicum schriftelijk heeft gesommeerd tot afgifte op grond van art. 60 lid 2 Fw, komen zowel de rechtbank als het hof tot de conclusie dat uit de feitelijke gedragingen van de curator die nadien hebben plaatsgevonden, blijkt dat hij de opeising alsnog – in ieder geval voorlopig – liet rusten. Zo heeft de curator geen gevolg gegeven aan zijn aankondiging een kort geding anhangig te zullen maken als Unicum de teruggehouden zaken niet binnen drie dagen zou afgeven en heeft hij in zijn faillissementsverslag vermeld dat de teruggehouden zaken zijn opgeëist, maar dat er overleg wordt gevoerd tussen IJzerhandel en Unicum over de wijze van afwikkeling. Daarnaast overweegt het hof dat de curator en IJzerhandel in de activaovereenkomst zijn overeengekomen dat de curator op eerste verzoek van IJzerhandel zijn rechten die voortvloeiden uit het bepaalde in art. 60 Fw zal uitoefenen. Kennelijk heeft IJzerhandel van dit recht geen gebruik gemaakt en is in plaats daarvan in overleg getreden met Unicum. Als gevolg van de voornoemde feiten en omstandigheden mocht Unicum begrijpen dat de curator niet volhardde in zijn opeising. Hoewel art. 60 lid 2 Fw dat niet met zoveel woorden bepaalt, volgt uit het onderhavige arrest dat niet alleen de opeisingsverklaring van de curator ondubbelzinnig moet zijn, maar dat

de curator ook daarna in lijn met deze opeisingsverklaring moet blijven handelen. Anders gezegd: het moet de retentor zonder meer duidelijk zijn dat de curator blijft volharden in zijn opeising van de teruggehouden zaak.

5. In dit arrest blijft de vraag onbeantwoord of een retentor jegens een faillissements koper onrechtmatig kan hebben gehandeld door afgifte te weigeren, als later in rechte vast komt te staan dat de curator zich rechtsgeldig heeft beroepen op zijn opeisingsrecht ex art. 60 lid 2 Fw en derhalve de retentor tot afgifte wordt veroordeeld. Gelet op de overwegingen van het hof dat het opeisingsrecht strekt ter behartiging van de gezamenlijke schuldeisers en niet ter bescherming van de belangen van de (potentiële) koper van de zaken waarop het retentierecht rust, lijkt hier weinig ruimte voor te zijn (zie r.o. 5 en vgl. art. 6:163 BW met betrekking tot het relativiteitsvereiste).

6. Ten slotte nog een opmerking over de volgorde van opeising en verkoop door de curator. Art. 60 lid 2 Fw verleent de bevoegdheid aan de curator de teruggehouden zaak op te eisen en met toepassing van art. 101 of art. 176 Fw te verkopen. Meestal zal de curator logischerwijs ook handelen in de hier in de wet aangegeven volgorde: eerst opeising en dan verkoop. De wet schrijft evenwel geen dwingende volgorde voor, zodat een andere volgorde (namelijk eerst verkoop en dan opeising) ook mogelijk kan worden geacht, ervan uitgaande dat de levering door de curator nog niet heeft plaatsgevonden (zie ook J.L.M. Groenewegen en M.N. de Groot, 'Retentierecht in faillissement; curator, houd uw nijptang gereed!', in *INSOLAD Jaarboek 2015, De Gereedschapskist van de Curator*, Deventer: Wolters Kluwer 2015, p. 253). Indien ook de levering (door *traditio longa manu*) door de curator heeft plaatsgevonden, dan rijst de vraag of de curator zich nog kan beroepen op het opeisingsrecht op grond van art. 60 lid 2 Fw. De teruggehouden zaak behoort dan immers niet meer tot de boedel.

In deze uitspraak had de curator ook de teruggehouden zaken eerst verkocht alvorens deze op te eisen. De rechtbank in eerste aanleg merkt hierover alleen op dat het de vraag is of de curator op het moment van het sturen van de sommatiebrief nog bevoegd was de kraanonderdelen met een beroep op art. 60 lid 2 Fw op te eisen, omdat onduidelijk is of de levering van de onder-

delen aan IJzerhandel al had plaatsgevonden (Rb. Rotterdam 14 mei 2014, ECLI:NL:RBROT:2014:4647, r.o. 4.11). In hoger beroep is deze kwestie niet aan de orde gekomen.

M.N. de Groot,
advocaat CMS te Amsterdam